

LUPTA LUI AMANI

ALWYN
HAMILTON

Traducere din limba engleză de
FLORINA-ELENA GĂLĂȚANU

NEMIRA

CAPITOLUL 1

M-am trezit dintr-un somn înțesat de coșmaruri când mi-am auzit numele.

Îmi întinsesem deja mâna după armă când am recunoscut fața Sarei deasupra mea, ivindu-se cu claritate și apoi dispărând, din pricina ochilor împăienjeniți de oboseală.

Am slăbit strânsoarea degetului de pe trăgaci. Nu era un dușman, era doar Sara, paznicul Casei Ascunse. Ținea în mână o lampă micuță care îi lumina doar fața. Pentru o clipă, păru doar un cap desprins de trup, plutind în întuneric, precum cele din visul care se stingea acum, căci mă trezeam.

Imin, purtând chipul lui Ahmed, îndreptându-se de bunăvoie spre locul de execuție.

Verișoara mea Shira strigându-și revolta în timp ce era forțată să îngenuncheze în fața eșafodului.

Ayet, cu ochii înecați de nebunie, așteptându-și moartea, după ce-i storseseră sufletul.

Ranaa, copilul demdji, care ținuse soarele în mâini și care murise răpusă de un glonț rătăcit, într-o luptă pe care n-ar fi trebuit s-o poarte.

Baħi, care murise ars de viu în fața mea, de mâna fratelui meu.

Mama mea, care a sfârșit la capătul unei funii în Dustwalk pentru că-și împușcase soțul, bărbatul care oricum nu fusese tatăl meu.

Oameni pe care i-am văzut murind. Oameni pe care am fost nevoită să-i las să moară. Vedeam chipurile lor care mă învinovăteau.

Dar Sara era aievea. Sara era încă în viață. Și la fel erau și alții.

Când sultanul organizase ambuscada împotriva celor din tabăra rebelilor din oraș, mulți căzuseră prizonieri. Dar nu a existat decât o singură execuție.

Imin. Demdjiul nostru care-și putea schimba înfățișarea.

Imin murise purtând chipul lui Ahmed, pentru a-i face pe sultan și pe toți cei din Izman să creadă că Prințul Rebel a murit, în timp ce Delila a urzit o iluzie pentru a-și ascunde fratele adevărat, care fusese închis împreună cu toți ceilalți.

Așa că Ahmed era încă în viață. La fel și Shazad, generalul nostru, chiar dacă nu-i plăcea să fie numită așa. Aveam nevoie ca ea să ne conducă în lupta împotriva sultanului. Și Rahim, un alt fiu al sultanului, care îi purta ranchiună slăvitului nostru conducător de când acesta îi provocase moartea mamei lui. El a fost cheia noastră pentru formarea unei întregi armate în munți, care nu i-a fost niciodată loială sultanului, ci doar lui Rahim.

Și acum depindea de mine să-i salvez. Împreună cu mâna de oameni care scăpaseră în acea noapte. Îi aveam pe prințul nostru reticent Jin, pe extrem de dificila Hala, demdjiul cu piele aurie, pe gemenii care-și puteau schimba forma, Izz și Maz,

și pe hoțul nostru străin, Sam, pe care nu ne puteam bizui într-un totu. Nu era chiar o armată, dar era tot ce ne rămăsese.

Am adormit pe un scaun, într-un colț al Casei Ascunse, ultimul nostru adăpost din Izman, unde se retrăsese ceea ce mai rămăsese din Rebeliune. O lumină slabă se strecura pe fereastră, licărind pe fața Sarei, dezvăluind îngrijorarea înțipărită pe trăsăturile ei. Părul îi era răvășit după o noapte fără odihnă și un halat roșu-închis îi atârna neglijent peste pijamale, ca și cum și l-ar fi pus în mare grabă.

Probabil că se crăpase de ziuă. Dar încă îmi simțeam corpul greu din cauza oboselii, ca și cum aș fi dormit doar câteva ore. Și dacă puteam dormi un an, tot nu reușeam să-mi alung sfârșeala aceea din oase. Era epuizarea care venea din durere și amărăciune. Simțeam încă durerea ascuțită dintr-o parte, pricinuită de efortul de a-mi folosi puterile cu câteva ore în urmă, iar timp de o clipă priveliștea s-a înclinat periculos, ca și cum aș fi fost în pericol să-mi pierd echilibrul

— Ce se întâmplă? am întrebat cu o voce răgușită, în timp ce-mi întindeam corpul răscolit de durere, încă suferind după ce fusese despicat de mătușa mea cu o zi în urmă; un rău necesar pentru a scoate fierul pe care sultanul mi-l pusese sub piele, ca să mă împiedice să-mi folosesc puterea de demdji. E dimineată?

— Nu, e târziu. M-am trezit pentru că bebelușul era agitat.

În timp ce ochii mi se obișnuiau cu întunericul, am observat copilul, care dormea liniștit în curbura brațului ei stâng. Era micuțul Fadi, nou-născutul demdji al verișoarei mele Shira. Dacă ar fi existat dreptate pe lumea asta, el ar fi fost cu mama lui acum. Dar Shira își pierduse, la rândul ei, capul pe eșafod. Mi-am amintit de privirea acuzatoare a

Shirei din coșmarul meu. Că fiul ei avea să crească fără să aibă o familie, doar din cauza mea.

— Când m-am trezit, era... Sara ezită. Cred c-ar fi mai bine să vezi cu ochii tăi.

Nu suna prea bine. Mi-am apăsat palmele peste ochii oboșiți. Ce rău *ar fi putut* să se întâmple în cele câteva ore? În spatele pleoapelor închise, am văzut din nou capul lui Imin căzând pe eșafod. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp. Mai bine să înfrunți realitatea decât coșmarurile.

— Bine, am spus, ridicându-mă încet în picioare. După tine!

Legănându-l pe micuțul demdji cu păr albastru, Sara o luă înainte pe scara cufundată în întuneric, care urca în spirală până la acoperișul care dădea numele Casei Ascunse. Terasa de pe acoperișul clădirii era înconjurată din toate părțile de garduri vii înțesate cu flori, care ascundeau casa de ochii iscoditori, adăpostindu-le pe Sara și pe celelalte femei.

Mi-am dat seama că era ceva în neregulă înainte să ieșim cu totul pe acoperiș. Era noaptea târziu. Afară însă era o lumină stinsă, asemenea purpuriului unui răsărit de soare mânios. Dar asta nu era posibil, fiind aproape miezul nopții, nici măcar în timpul verii.

Sara a ajuns pe acoperiș înaintea mea și s-a dat repede la o parte, lăsându-mi calea liberă. Și atunci am văzut despre ce vorbea.

Cetatea Izman era cuprinsă de foc.

Flăcări șerpuitoare se înălțau deasupra capului meu și ne înconjurau din toate părțile, ca o boltă imensă care se întindea deasupra orașului. Abia puteam zări stelele de cealaltă parte, era ca și cum aș fi privit printr-o sticlă vălurită; erau șovăielnice și nedeslușite. Spre vest, puteam vedea focul

arcuindu-se în jos spre zidurile orașului, iar spre nord flăcările plonjau spre mare. Dintr-odată mi s-a înfiripat în minte amintirea mamei, aflându-se în bucătărie, pe când eram mică, trântind un pahar peste un gândac care gonea pe masa de bucătărie, prinzându-l astfel înăuntru. Mă uitam curioasă, în timp ce creatura se cățara pe marginea paharului, înnebunită și dezorientată. Captivă. Uitându-mă în sus, spre cupola de foc de deasupra noastră, îl înțelegeam acum destul de bine pe gândăcelul din Dustwalk.

— E o vrajă, spuse Sara cu tristețe, uitându-se cu ochii mijiți spre stele, prin strălucirea flăcărilor.

— Nu.

Pe vremuri, și eu aș fi crezut la fel. Dar l-am recunoscut: acest foc pâlپايتور, prea strălucitor, fără să fie într-un tot natural. Era același foc pe care îl văzusem aprinzându-se sub bolțile din interiorul palatului, atunci când djinnul Fereshteh fusese ucis în mașinăria sultanului. Era același foc furat pe care îl văzusem trezindu-i la viață pe abdali, soldații mecanici ai sultanului, care chiar și acum patrulau pe străzile de sub noi, menținând starea de asediu.

— E un artificiu de inventator.

O nouă creație a Leylei, fiica inventatoare a sultanului, cea care era menită să ne țină închiși aici. Doar că, deși era o noutate, părea ciudat de familiar.

Și, iată, un zid mare de flăcări a cuprins muntele, ținând-o prizonieră pentru totdeauna.

Cuvintele acelea din Cărțile sfinte mi-au răsărit în minte. În Dustwalk, timp de șaisprezece ani, cuvintele scripturii îmi fuseseră repetate până-mi intraseră în cap. Știam povestea Zidului Ashrei, la fel ca toată lumea: marea barieră de

foc care a întemnițat-o pe Distrugătoarea de Lumi, la sfârșitul Primului Război.

Uciderea ființelor nemuritoare. Reînvierea ideilor din Cărțile sfinte. De fapt, sultanul se prefăcea acum c-ar fi zeu.

Doar că acest lucru nu fusese făcut ca să ne protejeze de un mare rău. Și era departe de a fi vreo lucrare sfântă.

Eram ținuți prizonieri aici de marele rău.

Nu i-am trezit pe restul celor din casă, ci doar pe Jin. Deși mi-a luat mai mult decât mi-aș fi dorit, l-am găsit, în cele din urmă, într-una dintre numeroasele camere ale casei. Adormise complet îmbrăcat pe un pat nefăcut, cu brațul peste față, ca să se apere de lumină. Nici măcar n-a fost nevoie să-l scutur ca să se trezească. În momentul în care mâna mea i-a atins umărul a deschis ochii brusc, iar mâna lui mi s-a încheștat dureros în jurul încheieturii, cât pe ce să mi-o frângă, până când m-a recunoscut.

A înjurat în limba xichiană, slăbindu-și repede strânsoarea, apoi s-a ridicat în picioare. Încerca să rămână vigilent, în ciuda epuizării.

— M-ai speriat, Banditule.

— Să nu-mi spui că asta e prima dată când ai fost trezit de o fată în toiul nopții.

Voioșia mea era forțată și i-am îndepărtat o șuviță de păr negru de pe față, cu mâna acum eliberată, ca să-l văd mai bine. Trebuia să și-o taie. Dar trecuse mult timp de când ne permiseseăm ultima dată luxul de a pierde timpul cu lucruri frivole. De când fuseserăm izgoniți din tabăra noastră în deșert.

Jin m-a prins din nou de mână, dar cu mai multă blândețe de data aceasta, și, pentru o clipă, am zărit umbra vechiului

zâmbet, care vestea griji mai simple decât cele cu care ne confruntam noi acum. Dar, înainte de a putea da glas acelui gând care însoțise zâmbetul, oricare ar fi fost el, cuvintele mele au ajuns la mintea lui istovită.

— Nu poate să fie miezul nopții.

Aruncă o privire spre lumina care se strecura înăuntru pe fereastră.

Și scurtul meu moment de evadare din lumea de afară a dispărut cu desăvârșire.

I-am spus ce-mi arătase Sara, în timp ce așteptam cu nerăbdare adevăratul răsărit. Casa se trezi puțin câte puțin în jurul nostru și același sentiment de neliniște se așternu pe umerii tuturor, pe măsură ce văzură, unul câte unul, cupola de foc. Și fiecare dintre ei se uita la mine așteptând răspunsuri, pe care eu nu le aveam.

Cum a fost făcută? Putem trece prin ea? E menită să ne țină înăuntru?

În cele din urmă, prima scânteie a zorilor scăpăra prin vâlul de foc, indicând sfârșitul stării de asediu. În sfârșit, Jin și cu mine puteam să ne mișcăm.

Străzile erau deja inundate de oameni, bărbați și femei care ieșeau împleticindu-se din casele lor, cu ochii ațintiți spre cerul cuprins de flăcări de deasupra noastră. Aceleași întrebări pe care mi le pusese cei din Rebeliune puteau fi citite pe buzele tuturor. Jin și cu mine i-am ocolit cât de repede am putut, fără să atragem bănuiele. Privirile noastre erau fixate pe busola din mâna lui Jin. Care era identică cu cea a lui Ahmed. Prințul Rebel avea busola cu el atunci când fusese luat prizonier.

— Încă o mai are, am spus cu voce tare, ca să fiu sigură de asta, în timp ce ne grăbeam pe străzile înguste ale orașului.

Simțeam cum mi se taie respirația pe măsură ce ne apropiam de palat. Acolo fuseseră duși prizonierii cu o zi în urmă, înainte de execuția lui Imin. Dar, pe măsură ce ne apropiam de străzile mai largi și mai elegante care înconjurau palatul, acul busolei nu se înclina spre zidurile sultanului. În schimb, se încăpățâna să arate spre sud.

Am trecut de palat, cu inima tot mai strânsă, pe măsură ce ne îndepărtam de el. Credeam că rebelii noștri erau încă ținuți prizonieri între zidurile palatului. La naiba, ne bazam pe asta! Acum singurul lucru de care mă agățam era slaba speranță că măcar erau încă în oraș. Că busola lui Jin ar fi putut să-i dea de urmă perechii sale înainte să ajungem la zid.

Nu s-a întâmplat așa.

Cerul de dincolo de zidul de foc s-a prefăcut din roz în auriu când am ajuns la poarta de sud. Poarta lui Zaman, numită după primul sultan de Miraji. Chiar în spatele ei, se înălța zidul de foc.

Părea mult mai impunător de aproape decât atunci când te aflai dedesubtul flăcărilor. Părea că trosnește și că sfârâie furios. Scânteind la intervale regulate, ca și cum ar fi fost nerăbdător să distrugă. Ca și cum ar mistui pe oricine-ar cuteza să treacă de zid.

Iar acul busolei din mâna lui Jin arăta chiar într-acolo.

Se aflau în afara orașului. Sultanul îi scosese pe prizonieri afară din oraș și ridicase un zid în jurul nostru. Noi eram prinși aici, înăuntru, în timp ce ei se aflau în afară. Fuseseră luați pentru a fi întemnițați undeva pentru tot restul vieții lor, fără niciun proces – acesta era tipul de clemență practicat de sultanul nostru.

De unde eram, simțeam căldura care se revărsa în jos pe zid. Dar Jin ridică o piatră de pe stradă. O făcu să salte de

câteva ori prinzând-o în palmă, părând mai tânăr, ca un puști pe cale să facă o năzbâtie. Și deodată aruncă piatra spre zid. Nu a ricoșat spre noi, cum s-ar fi întâmplat dac-ar fi fost un zid obișnuit, și nici n-a trecut prin el, cum s-ar fi întâmplat dac-ar fi fost un foc obișnuit.

Arse de îndată ce lovi zidul, prefăcându-se din piatră în cenușă într-o clipită.

Noi am fi ars chiar mai repede de-atât, dac-am fi încercat să trecem pe-acolo.

Primul meu gând a fost că sultanul încerca să ne împiedice să ajungem la prizonieri. Să mă împiedice să fug, ca să-și poată înfige din nou ghearele în mine și să mă târască înapoi la palat. Dar îndoiala îmi alungă pe dată acest gând. Jin o spuse primul:

— N-are niciun sens.

Își trecu o mână prin păr, scoțându-și sheema. M-am uitat repede în jur, să văd dacă era cineva care ne-ar fi putut surprinde.

— Nu atâta vreme cât crede că Ahmed e mort. Și toate astea... n-au cum să fie pentru noi.

Și nu se înșela. În mintea sultanului, noi eram deja învinși. O declarație de război împotriva noastră, de asemenea proporții, ar fi fost o risipă.

— Atunci, pentru cine crezi că sunt?

Am primit răspunsul înainte de apusul soarelui. În timp ce așteptam cu nerăbdare vești de la palat. Despre ceva ce sultanul ar fi putut spune supușilor săi în legătură cu ceea ce văzuserăm cu toții când ne-am trezit.

Izz și Maz survolau palatul de deasupra, sub înfățișarea unor ciocârlii, întorcându-se pe rând în casă pentru a ne

informa cine vine și cine pleacă. Dar nu se întâmpla nimic interesant. Asta până chiar înainte de apusul soarelui.

Izz și Maz se întoarseră împreună, două păsări de culoarea nisipului care își încrucișau zborul frenetic pe cer, înainte de a ateriza pe acoperiș, transformându-se la loc în băieți, așa cum făceau de obicei.

— Invadatori, spuse Izz primul, încercând să-și recapete respirația. Vin dinspre vest.

— Steaguri cu albastru și auriu, adăugă Maz, respirând cu greu, pieptul ridicându-i-se și apoi coborând.

Inima îmi tresăltă. Gallanii. Gallanii mășăluiau spre oraș. Faimoșii invadatori ai deșertului. Care veneau să ne ia țara și s-o revendice ca fiind a lor pentru totdeauna.

Pentru asta era zidul de flăcări. Nu ca să ne țină pe noi înăuntru. Ci ca să-i țină pe ei departe.

Orașul era protejat. Dar noi eram captivi înăuntru.

CAPITOLUL 2

SULTIMA CEA NEMURITOARE

A fost odată un deșert sub asediu și un sultan care nu avea niciun moștenitor ca să-l apere. Deșertul avea mulți dușmani. Ei veneau din est, din vest și din nord ca să ocupe orașele deșertului, să-i înrobească pe locuitorii lor și să le fure armele, ca să lupte în alte războaie, din ținuturi îndepărtate.

Sultanul văzu că deșertul său era atacat din mai multe părți și că propriile trupe erau depășite numeric. Așa că-i invită la palatul său pe regii, reginele și prinții dușmanilor săi.

A numit asta armistițiu.

Dușmanii săi au văzut asta ca pe o capitulare.

Nu a fost nici una, nici alta. De fapt, era o capcană.

Sultanul și-a întors soldații făcuți din metal și magie asupra dușmanilor săi și i-a făcut pe conducători praf și pulbere.

Mulți dintre dușmanii sultanului s-au retras, dar marele imperiu care se întindea până în nord a auzit declarația de război a sultanului și s-a hotărât să-i răspundă. Aceștia erau furioși din cauza uciderii regelui și a soldaților lor. Și, astfel, tânărul prinț impulsiv al imperiului, care avea să ia în curând

locul tatălui său, le-a ordonat trupelor sale să mărsăluiască spre marele oraș din deșert și să-l distrugă.

Sultanul a auzit de amenințarea care se apropia și avea un număr considerabil de fii pe care ar fi putut să-i trimită în luptă pentru a înfrunta armatele care se apropiau. Dar nu avea niciun moștenitor. Întâiul său născut fusese ucis de Prințul Rebel, care era măcinat de invidie și care își dorise tronul doar pentru sine.

Sau cel puțin așa spuneau unii.

Alții spuneau că Prințul Rebel nu era nicidecum un trădător, ci un erou. Iar acei bărbați și acele femei au strigat că Prințul Rebel ar trebui să fie cel care să apere deșertul, nu vreunul dintre fiii sultanului crescuți în palat, ci adevăratul său moștenitor, fiul risipitor.

Dar, chiar atunci când armata inamică se apropia, Prințul Rebel a fost capturat. În ciuda faptului că oamenii strigau ca acesta să-i salveze, ei nu l-au putut salva pe prinț în timp ce era dus la locul de execuție. Oamenii din deșert știau că nu conta dacă era rebel, trădător sau erou, toți fiind muritori, în cele din urmă.

Și totuși, atunci când securea a căzut, unii dintre cei de față au jurat că el părea să fie mai mult decât un simplu muritor, că văzuseră cu ochii lor cum sufletul lui părăsise trupul într-o lumină strălucitoare și se transformase într-un scut de foc în jurul orașului lor. Șopteau că Prințul Rebel răspunsese chemării lor de ajutor chiar și dincolo de moarte. La fel cum Fericita Ashra răspunsese chemării deșertului la vreme de nevoie, cu mii de ani în urmă.

Și bineînțeles că, atunci când invadatorii au sosit, aceștia au dat de o uriașă barieră de foc care apăra orașul din deșert. Invadatorii nu au putut ataca, iar oamenii din deșert i-au

adus laude Prințului Rebel că i-a apărat. Invadatorii nu au putut face altceva decât să înconjoare orașul și să aștepte ca zidul de foc să se stingă sau ca sultanul să trimită un apărător – prinț și moștenitor – pentru a conduce armatele sale împotriva lor.

În prima zi a asediului, fiul cel mare al sultanului, dintre cei care supraviețuiseră, un spadasin neîntrecut, a venit și i-a cerut să i se acorde onoarea de a conduce armatele lor în lupta împotriva invadatorilor aflați la porțile orașului. Dar sultanul l-a refuzat. El nu știa dacă acest fiu era sau nu vrednic de această onoare.

A doua zi, cel de-al doilea fiu al sultanului, un arcaș iscusit, a venit și i-a cerut să i se acorde onoarea de a-și conduce oamenii prin ploaia de săgeți către vrăjmașii care-i înconjurau. Dar sultanul a refuzat din nou, nefiind sigur că fiul său era demn de o asemenea onoare.

A treia zi a venit al treilea fiu al sultanului. Și el, la fel ca ceilalți, a fost refuzat.

Au trecut zile, apoi săptămâni, fără ca vreun moștenitor să fie ales pentru a lupta împotriva dușmanilor. Neliniștea creștea în rândul oamenilor din oraș.

În cele din urmă, după ce i-a respins pe fiii săi care aveau vârsta cuvenită pentru a lupta, sultanul a anunțat că un nou moștenitor va fi ales în urma întrecerii în luptă. Așa cum fusese legea deșertului de pe vremea primului sultan.

Oamenii s-au îngrămădit la palat pentru a vedea întrecerea, înghesuindu-se în jurul treptelor, pentru a-i zări pe bărbații care ar putea deveni, oricare dintre ei, conducătorul lor. Sultanul s-a înfățișat înaintea supușilor săi și le-a spus că, deși încă îl jelea pe primul său născut, își dădea